

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A KRÁLOVNA NOCI

EDICE PEVNOST

VLČICE A KRÁLOVNA NOCI

ZDENĚK ŽEMLIČKA

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Zdeněk Žemlička, 2022

Cover illustration © Žaneta Kortusová,

Cover art © Lukáš Tuma, 2022

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0078-0 (print)

ISBN 978-80-278-1198-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1199-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1200-4 (pdf)

Prolog

Havran téměř nemával křídly. Vznášel se ve vzdušných proudech a využíval silného větru. Jeho oči však zkoumaly vše dole. V závratné hloubce se lesnatou krajinou sunul jako dlouhý had zástup mužů. Pochodovali ve spořádaných útvarech, zbroje se leskly v podzimním slunci. Havran je sledoval už měsíc. Každý den se objevil na obloze a létal nad nimi. Vojáci už si na jeho přítomnost zvykli, avšak v některých to vyvolávalo obavy.

„Co myslíš, Petronie, je to pořád ten samý?“

Otázku vyřkl mladý voják, na němž byl strach přímo znát. Petronius, již zkušený legionář, hned neodpověděl, jen civěl k obloze a žvýkal nějakou travinu, aby odstranil sucho v ústech. Vody bylo málo, potoky vyschly a řeky byly kalné. Narazili na dvě studny, leč obě byly otrávené vhozenými mršinami. Včera naštěstí objevili pramen a celý den strávili tím, že plnili měchy vodou.

„Zkurvený Germáni,“ ulevil si Petronius. „Jo, je to ten samej pták.“

„A jak to víš?“ zeptal se podrážděně jiný voják.

„Prostě to vím, Sixte,“ zavrčel Petronius. „Chová se divně. Kořist ho nezajímá. Prostě ho zajímáme my.“

„Třeba je to nějaká vědma,“ šeptl ustrašeně mladík. „Prý je jich v téhle zemi plno a mohou na sebe brát různé podoby.“

„Kdes to slyšel?“ zamračil se Sixtus. „Co je to za hovadiny?“

„On má pravdu,“ zastal se osočeného Petronius. „Lidí, co se měněj ve zvířata, je tady plno. Žijou tu lykantrokové... ty se měněj ve vlky. Ale zdejší vědmy se můžou měnit na cokoliv. Ale nejraděj na sebe berou podobu ptáka. Koukni na něj. Přilítne, když je slunce v zenitu. A při soumraku vodlítne. Je to špeh. Marsové vědí, kudy pochodujeme. Proto všecko vykliděj. Když dojdeme k vesnici, je prázdná. A eště ty zkurvenci stihnou votrávit studnu chciplotinou.“

„A co ho sestřelit?“ zeptal se Sixtus.

„Je moc vysoko,“ zavrtěl hlavou Petronius. „Na ptáka je moc chytřej.“

Petronius se nemýlil. Po západu slunce odletěl havran na východ, snesl se k zemi a slídil po potravě. Po chvíli vypátral mršinu jelena, přistál a začal se krmit. Už to byl jen docela obyčejný pták.

1. Přichází čas válek

Kroana se probudila, avšak neviděla svět. Věděla, že je noc, zářící svitem planoucích hvězd, plná barev, jaké lidské oko nespatriilo, poněvadž to je dáno vidět pouze dětem noci. Ona je dítětem noci, a přece tu krásu nevidí. Okolo se míhají stíny živých bytostí i démoni. Vztekla zamručela. Ptačí maska z její tváře zmizela a ona konečně uviděla noc tak, jak ji byla zvyklá v poslední době vídat.

Za okamžik již celý oděv změnil podobu. Seděla pod stromem v haleně nachové barvy a černém krznu z něčeho, co vypadalo jako kůže. Věděla, že to není kůže, blůza není z látky a to, co připomíná kov, žádný kov není. Není to nic, co by se dalo vyrobit ve světě lidí. Už si na to zvykla, ale ve chvílích, kdy si to uvědomovala, se jí zmocňovala bázeň, plynoucí z vědomí, že nosí něco, co má tak strašlivou moc. Její pohled zabloudil k pouzdru s mečem, ležící v trávě. Neměla obavy, že by se ho někdo mohl zmocnit. Ta věc to nedovolí. Nelze prostě přijít a jen tak to sebrat. Nedokáže to člověk, vlkodlak ani kikimora. *Jen já mohu. Jenom já.*

Náhle zaslechla kroky. Věděla, že je to Khan. Po chvíli se vynořil z houští a s úsměvem na rtech se blížil. Jako vždy na něj zírala, ohromena jeho krá-

sou. Viděla ji i v době, kdy ještě nebyla dcerou noci, avšak po své proměně ji vnímala nejen očima, nýbrž celou myslí i tělem. Jeho zjev ji prostoupil, ovládl a očaroval. Nebránila se.

Svlékla oděv. Nevadilo jí, že vane studený vítr, odnášející povadlé listy stromů, ani chlad, který pohlcoval Brdy den ode dne víc. Nebude jí vadit ani mráz a sníh. Cítila vnitřní žár, proudící jejím tělem jako tekutý oheň. Khan se také svlékl a objal ji. Neřekl nic, jenom ji líbal a miloval, jako by to bylo poprvé, jako by to bylo naposled, jako by to mělo být jedinkrát v životě. Spojili se a předávali si horko svých těl, sytili se svou krásou i nádherou vesmíru.

„Miluju tě,“ šeptal. „Miluju tě víc než kohokoliv nebo cokoliv na tomhle světě. Miluju tě. Miluju tě.“

Věřila mu každé slovo. Děti noci nemohou lhát. Nepotřebovala sliby, přísahy ani důkazy jako lidé. Každé jeho vyznání plnilo její duši blahem, poněvadž bylo pravdivé, ryzí a dokonalé. *Miluju tě, Khane, i když mi to přes rty nejde tak snadno jako tobě. Chtěla bych zpívat, ale neumím to tak jako ty. Možná je to tím, že nejsem jen dítě noci, ale i vlkodlak a tak trochu i člověk. Ale ty to dokážeš, Khane. Zpívej, prosím!* Prožili vrchol rozkoše. Khan vnímal její myšlenky a zpíval.

*Já zpívám dceři noci, můj hlas pro její uši,
zapomeň na lid svůj i rod anebo dům,
vždyť král tvého srdce touží po tvé kráse,
chce být tvůj pán a milovat tvou duši
a otevřít ti bránu k tajným pokladům,*

*kéž každá dcera noci svůj dar ti nese
a mocní světa o přízeň ať tě prosí.
Tak jako dceru dávných slavných králů
chci obléknout tě do roucha ze záře hvězd
a místo na trůnu na rukou tě nosit,
po boku svém tě uvést do nádherných sálů
a paláců, v nichž tobě bude vzdána čest.
V průvodu slavících se ujmeme své vlády,
děti tvé se stanou velmoži tvé země,
tvé jméno po věky bude vzpomínáno
a v písničkách slaveno jak o hrdinech zvěst,
chválu ti budou vzdávat navěky a navždy,
však vyznání lásky budeš mít jen ze mě.*

„Myslíš, že to bude pravda?“ zašeptala, opírajíc se o Khanovo rameno. „Zatím svět vypadá stále hůř.“

„Tak co jsi viděla?“ zeptal se.

„Ta římská výprava zatím neuspěla. Germáni, kteří tam žijí, se vyhýbají boji. Dokonce Římany ani nenapadají, prostě vyčkávají. Takže legie táhnou od jedné prázdné vesnice ke druhé.“

„To je snad dobře, ne?“

Zavrtěla hlavou.

„Nahlédla jsem do myšlenek muže, který je vede. Germanicus je velmi ctižádostivý člověk a baží po poctách a slávě. Nespokojí se s neúspěchem. Dychtí po vítězné bitvě a nepřestane. Může to zkoušet znovu. Snaží se zničit Arminiovy spojence. Je podezřívavý a mohlo by ho napadnout, že Marobud je Arminiovo spojencem.“

„Ale to přece tak není,“ namítl Khan.

„To víme my. Germanicus to neví a jedná podle dohadů. Nepotřebuje důkazy, stačí mu podezření. Pak by napadl Marobuda a tím i nás.“

Khan se mračil. Nechápal složitosti lidského myšlení. V podstatě ho tyto věci nebavily, avšak Kroana ho nutila, aby se pokusil v tom vyznat. Khan se učil mnohé z lidského světa, ale co se týkalo politiky, těžko by Kroana hledala natvrdejšího žáka. A přece se to naučit musel, takže se podvolil. Stále žil svým snem, že bude králem, a tato vidina ho poháněla vpřed.

„Nemrač se a poslouchej,“ napomenula jej Kroana. „Někteří lidé jsou prostě takoví. Chápeš to?“

„Neřekl bych, že chápu, ale беру to jako pravdu o lidech. Chápu to tak, že s touhle vlastností vládců musím počítat.“

„Výborně, Khane. Přesně toho jsem chtěla docílit.“

„Dobře. A co s tím budeme dělat?“

„Zatím nic, protože s tím v této chvíli nic dělat nemůžeme, aspoň mě nic nenapadá. Ale budeme ostražití a musíme se připravit.“

„To děláme. Cvičíme lidi jako vojáky. Grund a Marokvart se toho ujali. Kromě více než stovky vaperů mám vojsko tří set bojeschopných mužů a výcvikem prochází padesát dalších. Osadu jsme opevnili, postavili jsme valy s kamennými tarasy a palisády. Vapeři hlídají u hranic. Co se ještě dá udělat?“

„Já přece netvrdím, že jsme toho udělali málo. Mohu dokonce přidat, že kupec Valdomar nám nosí

zprávy o dění v Římské říši od Alexy a Vannia. Ale nesmíme polevit. Ale dost. Někdy moc mluvím.“

„Tak nemluv,“ řekl tiše. „Je nádherná noc. Já se učím mnoho věcí, takže i ty by ses měla učit.“

„Čemu?“

„Naslouchat noci. Můžeš se mnohé dozvědět i bez lidských knih.“

Khan se zvedl. Chvilí mlčel a stál, paže zvednuté ke hvězdám. Potom už podruhé zazpíval:

*Nebesa hovoří o slávě bohů,
obloha o všem, co konat chtějí,
naš osud je vepsán v záři hvězd
a každou noc si o něm přečíst mohu.
Tak jako dny si všechno vyprávějí,
i noc noci předává tajnou zvěst
a poznání, jež skryto lidským očím.
Není to žádný jazyk lidí,
takový hlas od nich neslyšíme.
Jejich tón po celé zemi zvučí,
co ucho neslýchalo, oči neuvidí,
my, děti noci, z těch zvěstí víme.*

Pak se otočil ke Kroaně. V očích mu hořel oheň hvězd jako dosud nikdy. Kroana se pomalu zvedla a kráčela k němu.

„Je čas,“ řekl. „Je čas, abys přijala svůj úděl dcery noci. Je čas, abys byla Anat a slyšela vše, co vypráví noc. Je čas, abys to vyzpívala.“

Pak se to stalo. Ucítila to v plné síle. Doposud noc vnímala jen svými smysly, avšak nyní jí pro-

nikla do mysli. Už nebyla jenom Kroanou. Jméno Anat, které do této chvíle užívala jen příležitostně, se stalo součástí její bytosti. Její myslí i tělem procházela moc a nádhera, jakou ještě nepoznala. Nemohla mlčet, neboť noc mluvila k jejímu srdci s takovou naléhavostí, že se až roztrásla.

*Jsem píseň sama a jako řeka plynu,
mně z hloubi srdce slova slávy tryskají,
já zazpívám je nyní svému králi:
Ty nejkrásnější ze všech noci synů,
tvé rty mi slova lásky tiše šeptají,
kež by ti bohové mocně požehnali.
Boky si opásej, bohatýře, mečem
a důstojností svojí velebnou,
se zdarem setkáš se v každém boji,
vítězně vyjdeš i z nejkrutější seče
a lidé ke tvým nohám mlčky pokleknou
a nepřítel žádný před tebou neobstojí.
Dokážeš činy, jež doprovází sláva,
máš ostré šípy, zasáhneš srdce lživých,
tvůj trůn, ó božský, bude dlouho stát,
tvým žezlem královským je žezlo práva,
a proto dočkáš se i časů přívětivých
a ze štěstí svého budeš se radovat.
Pak budeš vyvýšen nad všechny svoje druhy!
Tvé roucho voní převzácnými bylinami
a palácem zní hudba tobě pro radost
a děti noci i dne jsou jen tvými sluhy.
Já však jsem milována před všemi královnami,
já, dcera králů, tvůj nejvzácnější skvost!*

Už nepochybovala. Její bytost pronikla jistota, že ať se stane cokoliv, ona bude královnou a Khan králem. Řeč noci byla jednoznačná a nezanechala v ní ani stín obav. Vaper k ní přistoupil a vzal ji za ruku. Stáli tam nazí a krásní a stáli by tak ještě dlouho, leč byli vyrušeni. Muž, který přicházel od osady, se zarazil, když je spatřil, a v rozpacích sklopil zrak k zemi. Poté se ještě uklonil.

„Oblékneme se,“ usmál se Khan, „ať toho člověka neuvádíme do zmatku. Jeho žena je prý velmi žárlivá. Nedávno trochu víc zíral na Jezabel a manželka se na něj vyřítla jak rozběsněná fúrie a ječela, až uši zaléhaly. Ostatně musím Jezabel a Dalilu napomenout, aby se v osadě chovaly poněkud důstojněji.“

Kroana přikývla a rychle se oděla. Stihla to rychleji než Khan, neboť cherubínský oděv se navlékal skoro sám, a proto jako první vykročila muži vstříc. Pořád měl ještě sklopenou hlavu a očima šmejdil po zemi, jako by tam bylo něco navýsost důležitého.

„Už se můžeš dívat,“ vyzvala ho. „Neboj se, já to tvé ženě neřeknu. Proč jsi sem přišel? Co si přeješ?“

„Je vás třeba v osadě, paní. Stala se nepříjemná věc. Nebo spíš... dělo se to už dlouho, ale teď se to už musí řešit.“

„To nemůže rozhodnout Lilit?“ zeptal se Khan.

„Lilit tam není. Večer odjela na projížďku s Inanou na koních. Říkala, že se vrátí až za dvě nebo tři noci.“

„Tak co se děje?“ otázala se o poznání laskavěji Kroana.

„Znáš, paní, Bruna a jeho ženu Bertu? Jsou to kopáči, hledají zlato, ale Brunovi se nedařilo, tak se nedávno přihlásil do výcviku a žijí v osadě.“

„Znám,“ přikývla. „Co je s nimi?“

„Tak tedy... Bruno se opíjí a pak svou ženu mlátí.“

„Počkej,“ zarazil muže Khan. „Vy lidé máte přece samosprávu. Proč to neřeší vaši starší? Dal jsem jim pravomoc trestat provinilce. Jak dlouho to trvá?“

„Už od doby, co se vzali, pět roků, ale do osady přišli nedávno. Kdyby šlo jen o mlácení, starší by to vyřešili. Jenže ji skoro zabil. On to popírá, ale Berta leží jako tělo bez duše, takže nemáme důkaz ani svědka. Potřebujeme pomoci.“

„Nu,“ pokrčila rameny Kroana, „vládnutí má i své stinné stránky. Jdeme do osady a vyřešíme to.“

* * *

Trůnní sál, který byl v létě postaven, přetékal lidmi i vapery. Obviněný muž jménem Bruno se vůbec poníženež nechoval. Pouze se krátce uklonil, leč jinak se tvářil sebevědomě. Khan si ho prohlížel chladně, zato Kroaně hořely oči jako dva ohníčky. Na rozdíl od Khana to pro ni nebyla jen otázka spravedlnosti. Lidská část její bytosti cítila vůči tomu muži hněv, hraničící téměř s nenávistí. Násilí vůči ženám v ní probouzelo lidské emoce: odpor, hnus a vztek. Právě proto se rozhodla, že nechá jednat Khana, jenž k tomu přistupoval s rozumem.

„Mluv, člověče,“ vyzval Bruna vaper. „Kdo tak zbil tvou ženu, že leží a není schopna ani promluvit?“

„Já ne,“ ohradil se obžalovaný téměř rozhořčeně. „Nevím, kdo to udělal, já u toho nebyl. Cvičil sem se v boji, a dyž sem se vrátil, ležela tam.“

„Kde jsi cvičil?“ zeptal se klidně Khan.

„Nó... na place přece.“

„Teď v noci?“

„No jo, vobčas se přece bojuje i v noci.“

„Byl někdo z vás kolem půlnoci na place?“ otázal se vaper a rozhlédl se.

„Já,“ ozval se Marokvart. „Ne, že bych tam cvičil. Večer sme s Grundem popíjeli a já se tou dobou vracel domů. A Bruna sem tam neviděl.“

„Byls vožralej, tak...“ zavrčel Bruno, avšak větu nedopověděl.

„Drž hubu, hovado!“ vyjel na něho Marokvart. „Chlastali sme jenom medovinu. A pokud vím, ty bys v noci rozhodně necvičil, protože seš flákač.“

„Takže lžeš, člověče,“ řekl klidně Khan.

„No dobrá!“ vykřikl Bruno. „Tak sem tu káču zmydlil! A co má bejt? Je drzá a pořád provokuje! Může si za to sama. Šak zejtra bude jako rybička.“

„Jo, ale leklá,“ zavrčel Marokvart. „Seš špína chlap. Doufám, že mu to nenecháš projít, Khane.“

Bylo jen málo lidí v osadě, kteří si mohli dovolit oslovovat vládce kikimor jménem, avšak Marokvart a Grund toto právo měli.

Vaper neřekl nic, jen sestoupil z trůnu a došel k Brunovi. Hleděl na něho bledýma očima a provinilec se zachvěl. Až nyní mu došlo, že stojí tváří

v tvář tvorovi mnohem mocnějším než kterýkoliv člověk. Pak pohlédl na druhý trůn, na němž seděla Kroana. I ji do této chvíle vnímal spíše jako lidskou bytost, jíž do jisté míry byla. Avšak nyní na něj shlížela dcera noci, stejně krutá a nelítostná jako Khan... a možná ještě více.

„Nemůžu za to!“ vykřikl zoufale. „Provokovala! Přímo si vo to říkala!“

Kroana se u něho ocitla jediným skokem. Místo nehtů jí vyrostly drápy, spárem jej chňapla za hrdlo a zdvihla jako hadrového panáka. Dusil se a chropěl. Khan to s úšklebkem sledoval. Vaperka si Bruna přitáhla k sobě a odhalila své ostré špičáky.

„Víš, co bych mohla?“ zasyčela mu do obličeje. „Napít se tvé krve a věděla bych vše. A na tom, co tvrdíš, už by nezáleželo. Tvá krev by mi zjevila pravdu. A pak by tě Khan ztrestal. Nespolehej se na to, že tě bez Marobudova svolení nesmíme zabít. Jsou věci horší než smrt. Mluv pravdu a my uvážíme míru tvé viny a tvé přiznání vezmeme jako polehčující okolnost.“

Pustila ho. S chropěním se sesul k jejím nohám a pak se rozvzlykal.

„Přiznávám se,“ skučel. „Bil sem ji. Často a moc. Slitování!“

Vládci dětí noci usedli zpátky na trůny.

„Teď o tom muži rozhodni,“ zašeptala Kroana Khanovi.

Vaper chvíli mlčel a ledovými očima sledoval třesoucí se lidskou trosku. Ten muž měl strach, avšak lítosti v něm nebylo, co by se za nehet vešlo.

„Endoro!“ zvolal Khan.

Vystoupila z davu.

„Ty jsi vědma. Dokážeš tu ženu uzdravit, aby byla zase přičetná?“

„Dokážu,“ přikývla čarodějka. „Už jsem u ní byla. Během pár dní to bude dobré. Dokonce už mě vnímá, i když ještě nemluví. Ale spraví se to.“

„Dobře,“ přikývl Khan. „Brunovi vysázejte padesát ran bičem a vyžeňte ho z osady. Jeho žena se k němu už nevrátí. Zaslouží si lepšího muže.“

Khan a Kroana opustili trůnní sál. Venku svítalo. O chvíli později přivázali Marokvart s Grundem Bruna ke kůlu a Marokvart mu s potěšením vysázel padesát ran bičem. Když skončil, přeřízl mu pouta.

„Radím ti dobře,“ zavrčel na něj, „aby ses tady už neukazoval, šmejde.“

Zkrvavený Bruno odcházel, avšak ještě je stihl nenávisným pohledem.

„Svině,“ zaskučel. „Budete litovat. Já vám ukážu, kurvy kikimorácký!“

Pak se odpotácel z osady. Grund se zamračil.

„Nák se mi to nelíbí,“ zavrčel. „Měli sme to hovado zabít. Dyž to nemůže udělat Khan, tak sme to měli udělat my někde za bukem. Je schopnej všeho.“

„Promiň,“ přikývl Marokvart. „Byl sem moc vopatrnej. Měl sem ho zbít víc. Dyby ty rány byly silnější, tak by zdechnul v houští. Tedkonc máme vo starost víc. Hele, pudu za Khanem a projednám to s ním.“

„To nemusíš,“ mávl rukou Grund. „Postavíme silnější stráž a pobídneme je k vostražitosti. A dyž se tady ten šmejd ukáže, zařiznu ho jako podsvinče.“

2. Nebudeš litovat

„Je čas navštívit Marobuda,“ nadhodila Kroana a přitiskla se ke Khanovi. Vaper mlčel a zíral do prázdna. Venku byl slunečný den a on jako obvykle vnímal pouze svět stínů.

Pohlédl na Kroanu. Na rozdíl od rozplizlých šedých kontur polosvěta ji vnímal jasně. Ležela vedle něho a stejně jako ostatní kikimory byla nádhernou zářící bytostí, plnou bílého žáru a světla.

Kroana vstala a zatemnila okna. Nyní už Khan mohl vidět vše v místnosti: lůžko, stůl, židle, stěny i strop. Otočil se na bok a hltal ji očima. Svlékla šaty a odhodila je jako nepotřebnou veteš.

„Po milování jsi ještě krásnější,“ zašeptal, když skončili. Potom usnul. Když se probudil, bylo po soumraku. Dveře byly otevřené a do domu vstupovala zář noci. U stolu seděla Lilit a mlčky hleděla na dvě nahá těla na lůžku. Kroana se probrala a ucítila vaperčin spalující pohled, jenž ulpíval na Khanovi. Už pár let se Khan s Lilit nemiloval. Od chvíle, kdy byla Kroana s ním, byl jí věrný a ona jemu. A přece bylo Kroaně jasné, že ve vztahu těch dvou se nic nezměnilo. Kdyby se od svého milého vzdálila, jiskra vášně by vzplanula jako oheň. Lilit nežárlila, avšak své touhy nijak neskrývala.